

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18621/2022
23.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца RAPP „Zastava“ д.о.о. Кнић, Грабовац, чији је пуномоћник Дејан Вуковић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Виолета Бојовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2112/21 од 09.03.2022. године, у седници одржаној 23.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2112/21 од 09.03.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2112/21 од 09.03.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 997/20 од 25.12.2020. године, исправљеном решењем истог суда П 997/20 од 09.02.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу у складу са споразумом врати 2.730,00 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом од 30.10.2017. године, као и 79,334,00 динара са законском затезном каматом од 30.10.2017. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је део тужбеног захтева за разлику од потраживаног до досуђеног на име домицилне камате земље валуте на износ од 2.730,00 динара и на име законске затезне камате за период од 23.08.2012. године до 30.10.2017. године. С ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступак исплати 179.007,54 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2112/21 од 09.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, имајући у виду врсту спора и садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге нижестепених судова за делимично усвајање тужбеног захтева. Питања на која се указује као спорна, везана су за конкретну чињеничну подлогу и разрешење чињеничног питања конкретног спора, а оспоравањем висине потраживања тужиоцу сходно закљученом Споразуму о додатном усавршавању указивањем на допунски налаз и мишљење судског вештака економско-финансијске струке, оспорава се чињенично стање и оцена изведених доказа, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Указивање туженог на одлуку Основног суда у Крагујевцу П1 2035/2013 не указује на потребу уједначавања судске праксе, будући да правилна примена материјалног права зависи од утврђеног чињеничног стања у конкретном случају. Из изнетих разлога, одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 29.10.2012. године, а вредност предмета спора је динарска противвредност износа од 2.730,00 евра по средњем курсу НБС на дан исплате и 79.334,00 динара (укупно 400.300,00 динара).

Како се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Применом члана 165. става 1. у вези члана 154. став 1. ЗПП, Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију јер то нису трошкови потребни за вођење ове парнице.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**